

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **Ing. M. D.**, zastoupeného JUDr. Ladislavem Sedlákem, advokátem v Humpolci, Nerudova 185, proti žalovanému: **Finanční úřad v Humpolci**, se sídlem Příčná 1525, Humpolec, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2009, čj. 31 Ca 88/2009 - 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.
II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou u Krajského soudu v Brně domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval v provádění nezákonné daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004. Namítl, že žalovaný zahájil kontrolu po uplynutí prekluzivní lhůty, neboť začal fakticky prověřovat základ daně nebo jiné okolnosti rozhodné pro stanovení daně až v roce 2008. Úkony žalovaného z roku 2007 (ústní jednání dne 11. 12. 2007 a výzva k prokázání skutečností v průběhu daňového řízení ze dne 14. 12. 2007) nepovažoval za úkony, kterými byla daňová kontrola zahájena, neboť žalovaný stanovil termín předložení účetních dokladů na počátek roku 2008. Kontrolu

dokladů za rok 2004 poté žalovaný provedl až v dubnu 2008. Dotazy žalovaného zachycené v protokolu ze dne 11. 12. 2007 žalobce považoval za ryze formální.

Žalobce dále namítl, že žalovaný zahájil kontrolu nezákonným způsobem, neboť mu nesdělil konkrétní důvody pro zahájení kontroly, což je v rozporu s § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“). Protokol o ústním jednání ze dne 11. 12. 2007 považoval za nezákonný, neboť předmětem jednání bylo projednání zprávy o kontrole daně z příjmů fyzických osob za rok 2002. Protokol rovněž neobsahoval v rozporu s § 12 daňového řádu označení hlavního předmětu jednání a nebyl z něj zřejmý záměr žalovaného zahájit daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za rok 2004.

Namítl, že výzva ze dne 14. 12. 2007 byla vydána před zahájením daňové kontroly. Žalovaný vyzval žalobce k prokázání skutečností, aniž by mu nejdříve sdělil své pochybnosti a požadoval od něho vysvětlení. Konstatoval, že výzvu nelze považovat za úkon, který směřuje k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení.

Krajský soud v Brně zamítl žalobu rozsudkem ze dne 27. 10. 2009. Uvedl, že daňová kontrola byla zahájena při ústním jednání dne 11. 12. 2007, tedy před uplynutím prekluzivní lhůty. Žalovaný se již při zahájení daňové kontroly dotazoval žalobce na konkrétní skutečnosti - na nakládání s rezervou vytvořenou v předchozích letech. Při ústním jednání se se žalobcem dohodl na předání dokladů. Zahájení daňové kontroly nebylo možné považovat za formální úkon.

Protokol z ústního jednání ze dne 11. 12. 2007 zachycoval průběh celého jednání a nelze jej považovat jako celek za nezákonný z důvodu případné nezákonnosti daňové kontroly za zdaňovací období roku 2002 (zpráva o daňové kontrole za uvedené období byla při ústním jednání rovněž projednávána). Z protokolu o ústním jednání vyplývá, kdo se jednání účastnil a kde a kdy se jednání uskutečnilo. I když za hlavní předmět jednání bylo označeno projednání zprávy o daňové kontrole daně z příjmů fyzických osob za rok 2002, nebrání žádné zákonné ustanovení tomu, aby bylo jednání vedeno i o jiném, dílčím předmětu. Protokol zachycuje udělená poučení a vylíčení průběhu jednání. Nezákonnost protokolu krajský soud nedovodil ani z toho, že společně s posuzovanou daňovou kontrolou žalovaný zahájil i daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za rok 2003, kterou později zastavil.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám ohledně výzvy ze dne 14. 12. 2007. Výzva byla vydána po zahájení daňové kontroly. Daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má povinnost předložit na požádání záznamy, účetní a jiné doklady a účetní písemnosti, které prokazují hospodářské a účetní operace, jež jsou pro správné stanovení daňové povinnosti rozhodné nebo o které pracovník správce daně požádá. Žalovaný nepřekročil rozsah svých zákonných oprávnění, pokud vyzval žalobce ke splnění zákonné povinnosti.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodů podle § 130 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Daňová kontrola byla dle jeho názoru zahájena pouze formálně. Namítl, že za zahájení kontroly je potřeba považovat okamžik, kdy správce daně začne fakticky prověřovat daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro stanovení daně. Podle protokolu ze dne 11. 12. 2007 měly být doklady vztahující se ke kontrole předloženy začátkem roku 2008. Sjednání tohoto termínu svědčí o tom, že žalovaný měl fakticky v úmyslu zahájit daňovou kontrolu až v roce 2008. Ke skutečnému prověřování dokladů žalovaný přistoupil až v roce 2008, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty.

Stěžovatel zdůraznil, že dotaz „*Jakým způsobem jste se vypořádal s rezervou, která byla vytvořena letech 2001 a 2002?*“, který byl vznesen při ústním jednání 11. 12. 2007, nelze považovat za úkon ve smyslu § 21 odst. 1 daňového řádu, neboť je neurčitý a není z něj zřejmé, zda se daná otázka vztahuje ke zdaňovacímu období roku 2003 nebo 2004. Podle stěžovatele se otázka vztahovala pouze ke kontrolovanému období roku 2003, protože v tomto období s rezervou nakládal. Nelze připustit, aby správce daně mohl položit jakoukoliv otázku, která bude automaticky v řízení posouzena jako šetření, zjišťování nebo prověřování daňového základu. Chybějící specifikace druhu rezervy zakládá neurčitost, nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost otázky. Proto danou otázku nelze považovat za sdělení důvodu pro zahájení daňové kontroly. Konstatoval, že důvod pro zahájení daňové kontroly „*si krajský soud vymyslel*“.

Stěžovatel zpochybnil platnost protokolu ze dne 11. 12. 2007 proto, že se opírá o poznatky, které získal žalovaný v nezákonně vedené daňové kontrole daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2002.

Výzvu k předložení dokladů ze dne 14. 12. 2007 považoval za ryze formální, nelze ji považovat za faktický úkon prověřování základu daně. Znovu zopakoval, že na ústním jednání dne 11. 12. 2007 bylo dohodnuto, že doklady budou předloženy až začátkem roku 2008. Touto skutečností se krajský soud vůbec nezabýval.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nelze uplatnit v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, neboť v dané věci nebylo vydáno rozhodnutí správního orgánu. Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Je zřejmé, o jaké věci bylo rozhodováno, a jak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, jak se krajský soud vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami. Krajský soud při posouzení zahájení daňové kontroly nevycházel pouze z obsahu ústního jednání. Přihlížel i k výzvě ze dne 14. 12. 2007, která bezprostředně navazovala na ústní jednání. Otázku „*Jakým způsobem jste se vypořádal s rezervou, která byla vytvořena letech 2001 a 2002?*“ nelze hodnotit jako neurčitou. Při ústním jednání dne 11. 12. 2007 stěžovatel neměl žádné pochybnosti, jakého zdaňovacího období se dotaz týká a zda se jedná o zákonnou rezervu. Nesouhlasil s tím, že při zahájení daňové kontroly použil nezákonně získané informace z daňové kontroly za zdaňovací období roku 2002. Skutečnost, že stěžovatel v roce 2001 a 2002 tvořil zákonnou rezervu, kterou začal rozpouštět v roce 2003 a zcela rozpustil v roce 2004, vyplývá z přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2001, 2002, 2003 a 2004. Z daňového přiznání však nelze určit, jak s vytvořenými rezervami naložil. Proto se žalovaný

stěžovatele dotazoval. Výzva ze dne 14. 12. 2007 byla dalším úkonem učiněným po zahájení daňové kontroly. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uzavřel, že správce daně nemá povinnost sdělit konkrétní důvody pro zahájení daňové kontroly při jejím zahájení. Krajský soud nepřipustil využití poznatků získaných při kontrole zdaňovacího období roku 2002. Pouze konstatoval, že správce daně vymezil tímto dotazem oblast, která byla prověřována již v minulosti a kterou zjevně považoval za tolik významnou, že ji vtělil do protokolu.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel kasační stížnost podal též z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Při formulaci daného důvodu převzal v podstatě doslovně a bez bližšího upřesnění text citovaného ustanovení a namítl vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Namítl i vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon takovým způsobem, že Krajský soud v Brně měl správní rozhodnutí zrušit. Tímto důvodem se však Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Stížní důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není z povahy věci uplatnitelný v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, čj. 1 Aps 2/2007 - 75). Předmětem přezkumu v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem není rozhodnutí správního orgánu.

Stěžovatel dále namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Podrobněji však neuvedl, v čem nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro kterýkoliv z uvedených důvodů spočívá. Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledal důvodnou. Podle ustálené judikatury (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS) lze za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považovat rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo o věci rozhodnuto. Dále jím je rozhodnutí zkoumající správní úkon z jiných než žalobních důvodů, pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek. Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je i rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí neobsahující vůbec právní závěry vyplývající z rozhodnutých skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozhodnutí vadu podobného druhu. Z rozhodnutí krajského soudu je zřejmé, o jaké věci bylo rozhodováno a jak bylo rozhodnuto. Krajský soud zkoumal v rozsahu žalobních bodů, zda daňová kontrola představuje nezákonný zásah. Výrok rozsudku je v souladu s jeho odůvodněním. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, proč soud nepovažoval za důvodnou argumentaci stěžovatele a proč považuje jeho námitky na liché, mylné nebo vyvrácené (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Stěžovatel nenamítl, že se krajský soud

opomněl vyrovnat s některou z jeho námitek, a ani Nejvyšší správní soud takové pochybení neshledal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

Stěžovatel namítl, že daňová kontrola byla zahájena na ústním jednání dne 11. 12. 2007 pouze formálně a ve skutečnosti byla kontrola zahájena až v roce 2008, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty. Nejvyšší správní soud se k otázce formálně zahájené daňové kontroly opakovaně vyjádřil. V rozsudku ze dne 17. 2. 2006, čj. 8 Afs 7/2005 - 96, č. 1480/2008 Sb. NSS, uvedl, že „[f]*ormální sepis protokolu o zahájení daňové kontroly nelze považovat za úkon směřující k vyměření daně a přerušující běh prekluzivní lhůty ve smyslu § 47 odst. 2 cit. zákona, provedl-li správce daně první faktický úkon daňové kontroly deset měsíců po jejím formálním zahájení a více než čtyři měsíce po datu, kdy měla uplynout prekluzivní lhůta pro možné doměření daně*“. Podle rozsudku ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 Afs 22/2003 - 109, správce daně „[p]*rovádění daňové kontroly nemůže svévolně přerušit a odložit její pokračování na pozdější dobu a jednotlivé kroky daňové kontroly musí po sobě následovat v přiměřených časových intervalech*“. Z citovaných rozhodnutí je patrné, že zahájení daňové kontroly je způsobilé přerušit běh prekluzivní lhůty jen tehdy, pokud se nejedná o úkon pouze formální. Zda v konkrétní věci šlo pouze o formální úkon či o řádné zahájení daňové kontroly je třeba posuzovat i se zřetelem k další procesní aktivitě správce daně a daňového subjektu.

Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že správce daně žalobci sdělil, že „*dnešního dne zahajuje daňovou kontrolu podle § 16 daňového řádu u těchto daní a zdaňovacích období*“. Mezi nimi byla i daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004. Již při ústním jednání se žalovaný stěžovatele dotazoval na konkrétní skutečnosti, které se týkaly daně a zdaňovacího období, ke kterému kontrolu zahájil. Bezprostředně po zahájení daňové kontroly žalovaný vyzval stěžovatele k přeložení konkrétních dokladů. Ze správního spisu nejsou patrny žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že zahájení daňové kontroly ze strany žalovaného bylo ryze účelové a formální. V průběhu daňové kontroly nedocházelo ze strany žalovaného k bezdůvodným průtahům. Jeho jednotlivé kroky na sebe logicky navazovaly. Účelem zahájení daňové kontroly nebylo pouhé přerušení běhu prekluzivní lhůty.

Z toho, že při zahájení daňové kontroly bylo dojednáno předložení dokladů „začátkem roku 2008“, neplyne, že by žalovaný měl v úmyslu zahájit kontrolu až v roce 2008. Ujednání mezi žalovaným a stěžovatelem pouze dokládá, kdy byl stěžovatel povinen splnit jednu z povinností daňového subjektu při daňové kontrole vyplývající z § 16 odst. 2 písm. c) daňového řádu (tj. povinnost předložit záznamy, účetní a jiné doklady a účetní písemnosti na požádání správce daně). Lhůta ke splnění povinnosti byla stanovena tak, aby měl daňový subjekt dostatečný časový prostor k jejímu splnění a aby nedocházelo ke zbytečným průtahům v řízení. Ve stanovení termínu k předložení dokladů na začátek roku 2008 nelze spatřovat snahu žalovaného pouze přerušit běh prekluzivní lhůty a s kontrolou fakticky začít až v roce 2008. Žalovaný vyzval 14. 12. 2008 stěžovatele, aby předložil ve výzvě specifikované doklady a stanovil mu k tomu konkrétní lhůtu „*30 dnů ode dne následujícího po dni doručení této výzvy*“. Správce daně činil bezprostředně po řádném zahájení daňové kontroly zcela konkrétní kroky směrem k dosažení účelu kontroly a i tato okolnost posiluje přesvědčení soudu, že nešlo pouze o formální zahájení daňové kontroly.

Daňová kontrola je ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu úkonem směřujícím k vyměření daně. K přerušení prekluzivní lhůty pak dochází zahájením daňové kontroly. Součástí daňové kontroly jsou dílčí úkony, které vedou k naplnění jejího účelu. Výzva k předložení podkladů ke kontrole byla jedním z těchto dílčích úkonů. Stanovení lhůty pro předložení dokladů ke kontrole proto nebylo projevem záměru zahájit kontrolu v roce 2008, nýbrž dílčím úkonem v rámci již zahájené daňové kontroly. Neobstojí rovněž tvrzení, že se krajský soud s danou otázkou nevypořádal. Krajský soud náležitě odůvodnil, že daňová kontrola byla řádně zahájena při ústním jednání dne 11. 12. 2007, a nikoliv až v roce 2008. Snaha stěžovatele odvíjet okamžik zahájení daňové kontroly od okamžiku, kdy jsou správci daně fakticky předloženy doklady ke kontrole, by ve svém důsledku vedla k tomu, že daňový subjekt by mohl zabránit zahájení daňové kontroly tím, že by požadované doklady nepředložil. Takový výklad je nepřípustný. Stejně tak nelze dodržení lhůty vázat na to, zda a jaká lhůta k předložení dokladů je mezi daňovým subjektem a správcem daně dohodnuta. Se zřetelem k výše uvedenému by to navíc mohlo mít za následek stanovení reálně nepřiměřeně krátkých lhůt k plnění požadovaných povinností. Jak již bylo uvedeno, předložení dokladů je pouze jednou z dílčích povinností daňového subjektu v rámci daňové kontroly. Již okamžikem řádného zahájení daňové kontroly dochází k faktickému prověřování daňového základu. Daňová kontrola byla v posuzovaném případě zahájena dne 11. 12. 2007 a od tohoto dne žalovaný začal prověřovat základ daně.

Stěžovatel namítl, že zahájení daňové kontroly nelze považovat za úkon ve smyslu § 21 odst. 1 daňového řádu. Vzhledem k výše uvedenému je zahájení daňové kontroly dne 11. 12. 2007 nutné považovat za úkon ve smyslu § 21 odst. 1 daňového řádu, kterým bylo zahájeno daňové řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 Afs 22/2003-109). Námitka je proto nedůvodná.

Stěžovatel nesouhlasil s tím, že se ho žalovaný dotazoval při ústním jednání na nakládání s rezervou vytvořenou v předchozích letech. Podle stěžovatele je taková otázka neurčitá, neboť není zjevné, ke kterému zdaňovacímu období se váže a k jakému druhu rezervy se otázka vztahovala. Námitka není důvodná. Z odpovědi stěžovatele zachycené v protokolu o ústním jednání ze dne 11. 12. 2007 nevyplývá, že by stěžovatel měl při jednání o obsahu dané otázky pochybnosti. Stěžovatel ani nepožádal o upřesnění otázky. Byl si vědom, ke kterému zdaňovacímu období se otázka vztahuje. Lze jen doplnit, že rezerva tvořená v letech 2001 a 2002 byla čerpána ve zdaňovacím období roku 2003 a 2004 (viz výzva k prokázání skutečnosti ze dne 10. 4. 2008, čj. 14593/08/092930/3109). Otázka se proto vztahovala i ke zdaňovacímu období, k jehož kontrole byla zahájena předmětná daňová kontrola. Není proto možné ji považovat za neurčitou. Žalovaný se dotazoval stěžovatele na zcela konkrétní skutečnosti, které se vztahovaly ke zdaňovacímu období, jež bylo předmětem zahájené daňové kontroly.

Stěžovatel dále namítl, že mu žalovaný při zahájení daňové kontroly nesdělil žádné důvody pro její zahájení. Konkrétní pochybnost žalovaného o správném vyměření daňové povinnosti však lze dovodit právě z otázky *„Jakým způsobem jste se vypořádal s rezervou, která byla tvořena v letech 2001 a 2002?“* Daná otázka dokládá pochybnost správce daně o způsobu naložení s dříve vytvořenou rezervou. Tuto pochybnost měl již v okamžiku

zahájení daňové kontroly. Otázka vymezuje konkrétní oblast, která může být při přezkoumání daňové povinnosti sporná. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v daňové kontrole byl zkoumán a prověřován právě způsob, jak stěžovatel s rezervou naložil. Z protokolu o zahájení daňové kontroly je tak zjevné, že žalovaný nezahájil kontrolu bez konkrétních pochybností.

Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné tvrzení stěžovatele učiněné v kasační stížnosti, že „krajský soud si důvod pro zahájení daňové kontroly vymyslel“. Pochybnosti žalovaného o způsobu naložení s dříve vytvořenou rezervou jsou zřejmé z protokolu o ústním jednání ze dne 11. 12. 2007. Tyto pochybnosti pak byly důvodem pro zahájení daňové kontroly. Nejvyšší správní soud proto v posuzované věci mohl ponechat stranou to, zda obecně lze požadovat po správci daně, aby měl před zahájením daňové kontroly konkrétní pochybnosti o správně stanovené daňové povinnosti. Pro úplnost jen připomíná, že se závěry vyplývajícími z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, opakovaně zabýval např. v rozsudcích ze dne 26. 10. 2009, čj. 8 Afs 46/2009 - 56, č. 1983/2010 Sb. NSS, a ze dne 3. 12. 2009, čj. 2 Aps 2/2009 - 52, č. 2000/2010 Sb. NSS.

Podle stěžovatele nelze výzvu ze dne 14. 12. 2007 považovat ze úkon, kterým by žalovaný prověřoval daňový základ, neboť výzva byla zcela formální. Běh prekluzivní lhůty byl však v posuzovaném případě přerušen zahájením daňové kontroly dne 11. 12. 2007, která je jako celek považována za úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení. Výzva ze dne 14. 12. 2007 byla úkonem učiněným v rámci daňové kontroly. Ve výzvě žalovaný žádal stěžovatele o předložení dokladů a oproti protokolu o ústním jednání ze dne 11. 12. 2007 specifikoval, jaké doklady má stěžovatel předložit. Ke splnění uložené povinnosti mu stanovil lhůtu. Danou výzvu proto nelze považovat za formální úkon.

Nejvyšší správní soud se nemohl pro nepřípustnost zabývat tvrzením stěžovatele o neplatnosti protokolu ze dne 11. 12. 2007 z důvodu, že se opírá o poznatky, které získal žalovaný v nezákonně vedené daňové kontrole. Námitku totiž stěžovatel neuplatnil v žalobě. Totéž platí i o stížní námitce, že žalovaný při zahájení daňové kontroly daně z příjmů za zdaňovací období roku 2004 použil poznatky, které získal při nezákonně vedené daňové kontrole daně z příjmů fyzických osob a zdaňovací období roku 2002. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, je-li opřena o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. Uplatnění dané námitky v žalobě stěžovateli nic nebránilo.

S odkazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud shledal napadené rozhodnutí krajského soudu zákonným, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu nevznikly náklady řízení nad rámec běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. července 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu